

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Ignatij Generalatus initia. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

tali die, Sacerdotij dignitatem adeptus fuisset. Vir fuit in audiendis confessionibus apprimè exercitatus, tractandisque proximorum animis, & ad pietatem promouendis efficax, prudentiaq; singulari: ex qua re magnam apud summos viros auctoritatem erat cōsequutus. Eius mortui anima cælum intrare cuidam peccanti cōspecta est, clarissima gloriæ circumfusa luce, Angelorumq; permixta choris, quod Ignatius ad Fabrum scripsit. Qua verò hora mortuus est, ipsemet Ignatius qui ad D. Petri Montotij pro illo sacrificaturus pergebat, in Ponte Xisti, repente quasi horrore quodam perfusus restitit, & ad comitem suū Baptistā Violæum, qui adhuc viuit, conuersus, Ioannes (inquit) Codurius, iam vita excessit.

IGNATII GENERALI
latus initia.

CAPVT II.

Prepositi Generalis munere suscepto, ea Ignatius cœpit grauius constituere, quæ tum ad vniuersæ Societatis administrationem, tum etiam ad domesticam disciplinam pertinerent. Atq; vt quo altius ascenderat,

eo se gereret submissius, exēploq; suo omnes ad veræ humilitatis studium prouocaret, culinā statim est ingressus: in eaq; permultos dies, & coquum agere, & alia vilia ministeria domestica obire cœpit, tam accuratè ac seriò, vt quasi nouitius aliquis, sui tantum profectus causa facere videretur. Et quoniam per occupationes (quæ multæ quotidie & magnæ illi occurrebāt) liberè atque integrè eiusmodi officijs vacare non poterat: ita tempora diuidebat, vt & negocijs grauioribus adesset, & culinæ tamen non desisset. Deinde Christianæ doctrinæ rudimenta tradere exorsus est, & pueros instituire, quod in templo nostro, per sex & quadraginta dies continenter fecit: plurimique ad eum audiendum veniebant quotidie, neque tam pueri quàm viri, & feminæ, indocti, doctiq;. Et cum pia potius quàm docta diceret, & impolitis, atque improprijjs verbis vteretur: illa tamen rudia, & inculta verba fortia erant, ac robusta, audientiumque animos mouebant, nō ad inanē plausum, atq; admirationem, sed ad fletum, & vitiorum detestationem salutarem. Itaq; cum finem dicēdi fecisset Ignatius, permulti se ad

Sacerdotum pedes gemebundi aduoluebāt: ita commutati animis, doloreque commoti, ut præ lacrymis & singultibus, vix possent peccata sua confiteri. Quod P. Laines, qui tum confessionibus audiendis operam dabat, mihi sæpe affirmavit. Neque mihi tamen hoc nouum aut admirabile videtur, cum ea quæ tum vidi, memoria repeto. Namque memini, ea energia Ignatium, atque spiritus feruore, verba facere solitum, ut flagrare charitate ipse, & ardentes diuini amoris faces quodammodo iaculari videretur: ut etiam illo tacente, vultus ipse, & totius oris inflammatio incendere facile auditores posset, eorumque animos quocumque vellet, impellere. Atque ut Dei in illo loquentis virtus, simulque Ignatij humilitas, sui que contemptus magis eluceat, illud non prætermittam. Hoc ego tempore puer eram, repetebamque postmodum, quæ pridie Ignatius docuisset. Cum autem dubitarem, ne præclaræ sententiæ, & ad mores hominum pietate confirmandos maximè vtilis; minus contortæ ferrentur, obscurarenturque verborum improprietate, Ignatium monui, ut curam aliquam in exponenda oratione poneret. Et ille, quæ

erat

erat humilitate, & incredibili modestia præditus, blandè ac suaviter, Bene (inquit) mones, observa (amabo) diligenter me dicentē; & quicquid vitiosum videbitur, notato, vt me corrigas. Feci postridie, Ignatus quod iusserat, calamo notare cœpi linguæ Italicæ errata. Porro tam multa occurrebant, vt non partem aliquam, sed totam orationem Hispaniis perpurgandam iudicarem. Itaque emendatione desperata, annotare desij, & quid accidisset, ad Ignatium retuli. Tum ille, qua solebat vultus hilaritate, Quid (inquit) Petre faciemus Deo? quasi diceret, nemo potest aliquid accipere, nisi ei datum fuerit desuper: ego autem à bonorum omnium largitore; non plus, quàm quod vides, accepi: conferam tamen in eius laudem hoc quidquid est, quod vt Deo redderem, ab ipso accepi. Itaque sermo eius & prædicatio eius, non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus & *1. Cor. 2.* virtutis. Neque enim Regnum Dei in sermone est, sed in virtute.